

Нічия квітка

Василь Сухомлинський

Сьогодні в школі святковий день. Зібралися всі школярі, щоб приготувати свої класні кімнати до занять, бо завтра починається навчальний рік.

Біля колодязя — десять нових горщиків. У кожному — квітка! Це для класів. Десять класів — десять квіток. Поруч з десятима новими горщиками стоїть ще й маленьке горнятко — старе, вилиняле. І в горняткові тому посаджена маленька, квола квітка.

Школярі рознесли нові горщики з квітами по класах. Поставили на вчительських столах. Стало в класах затишно — немов у домівці, поруч з матір'ю.

А маленьке горнятко з кволою квіткою залишилось біля колодязя. Кому потрібна маленька, слабенька рослинка — кілька листочків...

Шкода стало Вірі-першокласниці маленької квітки. И горнятка старенького жалко. Взяла Віра горнятко з кволою квіткою, понесла до свого класу, поставила на вікні в куточку, полила.

Вчителька запитала дітей:

— Чия це квітка? Якого класу? Нічия,— відповіли діти,— вона залишилась біля колодязя, а Віра взяла її і принесла...

— Це моя квітка,— сказала Віра. — Хіба може бути квітка нічиею?